

Arrest

nr. 238 953 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 17 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die verzoeker op 2 september 2019 heeft ingediend met het oog op de gezinshereniging met een persoon die de Spaanse nationaliteit heeft en die in België verblijft. Ze luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.09.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn vader van Spaanse nationaliteit, de genaamde A.P.R.A. (RR: ...), in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Eigenlijk is er betreffende deze aanvraag nog een veel prangender bezwaar om verblijfsrecht te kunnen geven, de voorgelegde geboorteakte kunnen we immers niet erkennen.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantsschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd'

Verder bepaald artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.'

In eerste instantie dient dan ook vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een geboorteakte voor, uitgegeven op 19.02.2019. Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd nl. op 16.06.2010, bijna 15 jaar na de geboorte van betrokkene op 22.02.1995. Echter, de inhoud van de akte wordt door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht.

Volgens zijn eigen verklaringen (ABC inlichtingenblad) zou betrokkene op 01.11.2018 aangekomen zijn in België. Er moet worden vastgesteld, dat de akte pas werd geregistreerd in Ghana nadat betrokkene in België was aangekomen. Dat houdt uiteraard geen steek. Indien men het plan opvat zich in België te vestigen bij zijn vader, zou toch mogen verwacht worden dat de akte wordt in orde gebracht voor het vertrek en men een visum gezinshereniging aanvraagt. Het is immers veel goedkoper en veiliger om op legale wijze naar België te komen dan op illegale wijze. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene met een visum (gezinshereniging) naar België is gekomen.

Bij gebrek aan inreisstempel in betrokkenes paspoort (er wordt immers een nieuw paspoort voorgelegd dat werd afgeleverd in Brussel op 08.08.2019) kan immers ook niet worden vastgesteld sinds wanneer hij reeds in Europa/België ronddwaalt, het kan evengoed onder een andere identiteit zijn geweest. Er kan niet worden uitgesloten dat betrokkene op het moment van de registratie van de geboorte reeds contact had met de referentiepersoon, die verblijfsrecht had in België, en dat betrokkene omwille van verblijfsrechtelijke redenen, in functie van referentiepersoon, deze akte heeft laten aanmaken, om zo via zijn zogenaamde verwantschap verblijfsrecht te kunnen verkrijgen. Gezien een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012'.

Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth

certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending "van het art. 27 W.I.P.R., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging." Verzoeker verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"1.1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied in hoofdzaak geweigerd omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd, nl. 15 jaar na zijn geboorte.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn en er geen visumsticker of inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

1.2.

Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de afstamming en dat geen visumsticker of inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of de vaststelling dat er geen visumsticker of inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verweerders bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden en verweerders vaststelling dat een visumsticker of inreisstempel in het paspoort ontbreekt, tonen geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

1.3.

Geenszins worden door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of het ontbreken van een visumsticker of inreisstempel in het paspoort de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verzoekster verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (20032006)"², waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of birth" wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

"The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)".

Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

1.5.

Verzoeker wil verwijzen naar ondermeer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101, dd. 26.10.2015 nr. 155 239 en dd. 16.08.2016 nr. 173 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de "laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen" overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker is van oordeel dat de vaststelling dat er geen inreisstempel of visumsticker in het paspoort van verzoeker zou zijn ingebracht geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen.

1.6.

Tenslotte kan de motivering van verweerder al evenmin weerhouden worden wanneer gesteld wordt dat bij gebrek aan een inreisstempel in verzoekers nationaal paspoort, er niet kan worden vastgesteld wanneer verzoeker reeds in Europa/België rondwaalt en dit mogelijk onder een andere identiteit kan zijn geweest.

Dat verweerder geenszins heeft aangetoond dat verzoeker zich ooit een andere, valse naam zou hebben aangemeten, wat door verzoeker ook ten stelligste betwist wordt.

Bovendien verbleef verzoeker van 2015 tot 2018 in Libië, waar hij illegaal verbleef. Om die reden werd door de referentiepersoon in die periode ook geen geld aan verzoeker overgemaakt.

In de periode dat verzoeker nog in Ghana verbleef (en dus voor zijn vertrek naar Libië in 2015), werd door verzoekers vader wel regelmatig geld naar verzoeker gestuurd, zoals ook blijkt uit de voorgelegde bewijzen van het verzendingsbewijzen.

Het feit dat de referentiepersoon reeds sinds 2014 geld overmaakte aan verzoeker, toont overigens eens te meer hun band aan, nu de referentiepersoon reeds voor de aankomst van verzoeker in België contact met hem had en hem zelfs geld opstuurde.

Al evenmin kan de bewering worden weerhouden dat er niet kan uitgesloten worden dat verzoeker op het moment van de registratie van zijn geboorte reeds contact had met de referentiepersoon, die verblijfsrecht heeft in België, en dat verzoeker omwille van verblijfsrechtelijke redenen deze akte heeft laten aanmaken om via zijn zogenaamde verwantschap verblijfsrecht te kunnen verkrijgen.

Ook terzake kan worden opgemerkt dat door verweerder geenszins wordt aangetoond dat er geen verwantschap bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon, wel integendeel. De referentiepersoon is de biologische vader van verzoeker en verzoeker heeft bovendien bezit van staat ten aanzien van de referentiepersoon.

Dat zij elkaar reeds kenden van voor de aankomst van verzoeker in België, wordt overigens eens te meer aangetoond door het feit dat de referentiepersoon reeds in 2014 geld aan verzoeker overmaakt, zoals voorafgaandelijk reeds uiteengezet.

Bovendien, indien verweerder twijfels had omtrent de afstammingsband tussen verzoeker en de referentiepersoon, had hij verzoeker moeten vragen om een DNA onderzoek te laten uitvoeren teneinde alle twijfel omtrent de afstamming weg te nemen.

Verweerder heeft dit niet gedaan, doch nam – zonder enig bewijs en louter op grond van vermoedens – een negatieve beslissing ten aanzien van verzoeker, zodat de bestreden beslissing duidelijk een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht. Dat er hierdoor tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder verzoeker dan ook diende uit te nodigen aan de hand van een DNA onderzoek zijn afstamming te bewijzen, in plaats van zonder meer de aanvraag gezinshereniging van verzoeker te weigeren wegens twijfels omtrent zijn afstamming.

Dat de bestreden beslissing dan ook de zorgvuldigheidsplicht schendt en een manifeste beoordelingsfout inhoudt, zodat deze dient vernietigd te worden.”

2.1.2. Verzoeker diende een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Spaanse onderdaan, en legde daarbij een Ghanese geboorteakte voor als bewijs van de bloedverwantschap met die Spaanse referentiepersoon. Aldus speelt in casu artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, dat luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

De artikelen 18 en 21 van het WIPR, waarnaar in deze bepaling wordt verwezen, luiden als volgt:

Artikel 18:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

Artikel 21:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Het wordt niet betwist dat de verwerende partij, in de uitoefening van haar bevoegdheid inzake het recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van de bloedverwantschap met een Spaanse onderdaan op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, ingevolge de voormelde bepalingen de erkenning van de voorgelegde buitenlandse authentieke akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De Raad benadrukt ter zake dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Tegen de weigering tot erkenning van de in het geding zijnde buitenlandse geboorteakte staat, overeenkomstig artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR een beroep open bij de familierechtbank. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de bedoelde akte op zich.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid moet beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of deze deugdelijk gemotiveerd is (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

Verzoeker betoogt dat de motivering niet afdoende is, nu de bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden en verweerders vaststelling dat een visumsticker of inreisstempel in het paspoort ontbreekt, niet aantoonde dat de verwerende partij de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Uit de hiervoor geciteerde bepalingen van het WIPR blijkt dat de verwerende partij, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, kan weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Met andere woorden: de verwerende partij is niet alleen gerechtigd om de echtheid van de buitenlandse akte te onderzoeken –met name of zij voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waarin zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid- maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle, waarbij wordt nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde.

In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet alsook naar artikel 44 van het

Vreemdelingenbesluit. De verwerende partij weigert het verblijf van meer dan drie maanden omdat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, vermeld in voornoemde artikelen, meer bepaald omdat verzoeker de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt onvoldoende heeft aangetoond, nu de voorgelegde Ghanese geboorteakte niet kan worden erkend. De inhoud van de akte wordt betwist op grond van artikel 18 van het WIPR. De verwerende partij geeft eerst de concrete redenen weer op grond waarvan hij de inhoud van de geboorteakte betwist. Zo wordt gemotiveerd dat de akte laattijdig werd geregistreerd, met name bijna 15 jaar na de geboorte van verzoeker, dat verzoeker zelf verklaarde op 1 november 2018 in België te zijn aangekomen en dat de akte pas geregistreerd werd in Ghana na zijn aankomst in België, dat dit geen steek houdt, en dat, indien verzoeker het plan opvatte om zich te vestigen bij zijn vader, kon worden verwacht dat hij zijn akte in orde zou brengen voor zijn vertrek en hij vanuit zijn land van herkomst een visum gezinshereniging zou aanvragen omdat het veel goedkoper en veiliger is om op legale wijze naar België te komen, dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker met een visum (gezinshereniging), en dus op legale wijze, naar België is gekomen, dat bij gebrek aan inreisstempel niet kan worden vastgesteld sedert wanneer verzoeker reeds in België of Europa verblijft omdat hij een nieuw paspoort voorlegde, dat dat evengoed onder een andere identiteit kan zijn geweest, en dat het niet is uitgesloten dat verzoeker hier al contact had met de referentiepersoon en de akte is aangemaakt om via een zogenaamd verwantschap verblijfsrecht te verkrijgen, dat een geboorteakte zoals de voorgelegde puur op verklaring kan worden opgesteld, dat uit landeninformatie blijkt dat registraties die niet hebben plaatsgevonden binnen een jaar na de geboorte, geen betrouwbaar bewijs van verwantschap uitmaken, aangezien deze registraties vaak plaatsvinden op vraag van de betrokkene, waarbij slechts weinig of geen stavingsdocumenten dienen te worden voorgelegd, dat hieruit blijkt dat het dus vrij gemakkelijk is, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te laten maken via de Ghanese overheden. Zij is van oordeel dat het redelijk is om te stellen dat dit ook hier het geval is en de inhoud van de geboorteakte te betwisten overeenkomstig artikel 18 van het WIPR omwille van wetsontduiking.

Uit de motieven blijkt dus niet dat de echtheid van de akte ter discussie staat, maar dat de gemachtigde van oordeel is, op grond van de voormelde vaststellingen dat er sprake is van wetsontduiking, overeenkomstig artikel 18 van het WIPR, als een wettelijke concretisering van de algemene theorie van het internationaal privaatrecht die de overheid de mogelijkheid biedt geen rekening te houden met aanknopingsfactoren die de partijen op kunstmatige wijze hebben gecreëerd, louter om te ontsnappen aan het normaal toepasselijk recht. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd omdat niet zou zijn verwezen naar het toepasselijke Ghanese recht.

Ook de andere argumenten die verzoeker aanvoert om aan te tonen dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd, gaan niet op: de algemene informatie over hoe geboorteakten soms in Ghana worden opgemaakt, wordt toegepast op zijn concrete geval. De inhoud van de aangehaalde landeninformatie en de gevolgtrekking hieruit van de gemachtigde dat het dus vrij makkelijk is om zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud een geboorteakte te laten opstellen door de Ghanese autoriteiten, is dus geen loutere bewering, zoals verzoeker ten onrechte doet gelden. Ook de vaststelling dat er geen inreisstempel voorligt is geen bewering, maar een vaststelling, net zoals het feit dat niet blijkt dat verzoeker met een visum naar België is gekomen. Verzoeker toont verder niet aan dat hij het rapport waaruit hij citeert bij zijn aanvraag had gevoegd, zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat de verwerende partij hierover had moeten motiveren.

Wat betreft de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, moet worden vastgesteld dat deze betrekking had op een motivering die niet analoog is aan deze die thans wordt gevisieerd, zodat ze alleen al om die reden niet dienstig is.

De Raad stelt verder vast dat met zijn verdere kritiek verzoeker de Raad in wezen vraagt om na te gaan of de verwerende partij onterecht de erkenning van de buitenlandse geboorteakte heeft geweigerd op grond van artikel 18 van het WIPR. Evenwel moet worden benadrukt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de verwerende partij beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse geboorteakte te weigeren op grond van artikel 18 van het WIPR, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke

akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging in de bestreden beslissing dat de buitenlandse geboorteakte in België niet erkend wordt omdat de inhoud van dit officieel document wordt betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij niet aantoont dat er geen verwantschap bestaat tussen hem en de referentiepersoon enerzijds, en dat hem dan had moeten worden gevraagd een DNA-onderzoek te laten uitvoeren, moet erop worden gewezen dat verzoeker de bewijslast in het kader van zijn aanvraag draagt, en dat het aan verzoeker zelf toekomt om deze verwantschap aan te tonen met overtuigende bewijskrachtige elementen. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat hij dat hij de resultaten van een DNA-test niet bij zijn aanvraag had kunnen voegen. Meer nog, hij brengt hij bij het verzoekschrift geen elementen bij die erop wijzen dat mocht er een DNA-test zijn gedaan, de beslissing anders zou zijn geweest. In die zin toont hij niet aan dat hij een belang heeft bij deze grief.

2.1.3. De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat verzoeker de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt niet voldoende heeft aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, nu de verwerende partij de inhoud van de voorgelegde geboorteakte betwist op grond van artikel 18 van het WIPR. Het eerste middel kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending *“van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel”*.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Dat, als gevolg van de aan verzoeker betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“ 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar zij haar leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.”

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker de bloedverwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond. Verzoeker kan zich dus in het huidige stand van zaken niet zonder meer beroepen op een gezinsleven met zijn vader, nu niet is aangetoond dat de referentiepersoon daadwerkelijk zijn vader is.

Daarenboven is verzoeker meerderjarig en valt de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die ertoe zou leiden dat de band met de referentiepersoon onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt en er in hoofde van de verwerende partij een positieve verplichting

Wat voorts het argument betreft dat verzoeker een privéleven zou hebben opgebouwd, moet erop worden gewezen dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn sociale belangen niet concretiseert of enigszins duidt, terwijl de normale binding die ontstaat met België enkel door een zekere verblijfsduur, op zich niet voldoende is om aannemelijk te maken dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig privéleven.

2.2.3. Gelet op het voorgaande, en nog daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, moet worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond omdat verzoeker geen blijk geeft van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven in de zin van deze bepaling. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Het derde middel is afgeleid uit de schending *“van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging”*.

Het middel wordt als volgt ontwikkeld:

“Verzoeker wil verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie. Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor, temeer daar verzoeker wenst herenigd te worden met zijn vader en dus met zijn kerngezin.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.”

2.3.2. Artikel 1 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging luidt als volgt:

“Artikel 1

Het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.”

Deze richtlijn is niet van toepassing op de situatie van een derdelander die zich wenst te herenigen met een Unieburger, zoals *in casu*. Verzoeker kan zich dus niet dienstig op de bepalingen van de richtlijn beroepen.

Waar verzoeker verder in het algemeen betoogt dat hij had moeten worden gehoord, moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag die door verzoeker werd ingediend en waarbij hij de mogelijkheid had om alle elementen die zijn aanspraken zouden kunnen ondersteunen aan het bestuur ter kennis te brengen. De doelstelling van de hoorplicht werd hiermee dus gehonoreerd. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij voorafgaand aan de bestreden beslissing bijkomend moest worden gehoord en maakt overigens evenmin aannemelijk dat hij nog elementen had kunnen bijbrengen die het besluitvormingsproces in een andere richting had kunnen sturen. In de mate dat hij in het eerste middel verwijst naar het feit dat hij had moeten worden uitgenodigd om een DNA-onderzoek te laten uitvoeren, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat hij dat niet, voorafgaandelijk aan de aanvraag uit eigen beweging had kunnen doen. Bovendien brengt hij bij het verzoekschrift geen elementen bij die erop wijzen dat mocht er een DNA-test zijn gedaan, de beslissing anders zou zijn geweest. In die zin toont hij niet aan dat hij een belang heeft bij deze grief.

2.3.3. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS